

Uppochnedvänd vardag väcker eufori

DANS

HANS WAS HEIRI

Av: Martin Zimmermann & Dimitri de Perrot, Dansens hus

28 februari 2014 kl 10:18 , uppdaterad: 10 mars 2014 kl 16:34

Ett helt hyreshus med tossiga men också ensamma invånare börjar snurra på Dansens hus stora scen. Golv blir tak, som blir väggar, alltmedan hyresgästerna trotsar tyngdlagen eller tappar fotfästet och plötsligt ramlar in i varandras liv. Det är fantastiskt - en vardaglig mikrovärld förvandlas till ett slags tvätt-tumlare där olika öden krockar och byter plats.

När den schweiziska duon Zimmermann & de Perrot sätter tillvaron i gungning blir det en bild av hur vi ständigt försöker bemästra livets hinder och möten. 2011 gästade de Dansens hus med "Öper öpis" som utspelade sig på ett tippande scengolv. Samma år kom de även till Subtopia i Alby med "Chouf ouchouf" som illusoriskt återskapade Tanger-medinans labyrintiska liv.

"Hans was Heiri" involverar sju artister i en blandning av akrobatik, clowneri, slapstick och jodding (!) – allt ackompanjerat av fantasieggande livemusik signerad Dimitri de Perrot. Han är självlärd kompositör och dj, medan partnern Martin Zimmermann är scenograf som utbildade sig till cirkusartist. De bildade eget 2006 och inför varje produktion bjuder de in olika akrobater och dansare.

"Hans was Heiri" bygger liksom "Öper öpis" på kontraster mellan olika typer: den långa, den korta, den muskulöse, den tanige etcetera. Zimmermann själv är spelledare, en lätt överspänd och frustrerad kvinnojägare som inte riktigt vågar språnget när tillfälle gives. I den lite väl utdragna inledningen försöker han fånga in den gummiviga Methinee Wongtrakoon, som leker tittut bland lådor och skärmar.

När hela hyreshuset och dess invånare börjar rotera händer saker slag i slag med imponerande tajmning. Allt är på glid, även om Gaël Santistevass skor får honom att stå stadigt med fötterna upp och huvudet ner. Föreställningen blir en absurd akt om att bokstavligt bryta sig ur en inrutad, isolerad tillvaro vilket innebär att man måste närma sig människor och saker på nya sätt. Dimitri Jourde får till ett fantastiskt solo med sin böjliga kropp som vägrar sätta sig på en pall. Méliсса Von Vépy bär omkring på en tavelram som mentalt ankare, men snurrar så småningom drömskt vackert i sitt pariserhjul till hus. Tarek Halaby gör en utflippad sektledare som terroriserar sina adepter.

Ibland sugts det väl länge på karamellerna, men det är förlåtet när vardagens tramp i hamsterhjulet blir till ett magiskt, komiskt och fantasifullt drömspel om livets törnar och förhoppningar i en värld vänd uppochner. Man vinglar ut smått euforisk.

ANNA ÅNGSTRÖM
anna.angstrom@svd.se